

Aristoteles'

Wiedergutmachungsfilosofie

over de verwekking en bestrijding van het
Orwelliaanse 'ding'...

Basilisc Files special

© Benjamin Adamah 2009

benjamin.adamah@gmail.com / sandalfon.groningen.org

Ik deel de visie van A. N. Whitehead en Huston Smith dat de transmoderne samenleving de eerste en derde oorzaak van Aristoteles weer in synergie zal moeten brengen met de tweede en vierde. In dit artikel beargumenteer ik de herwaardering voor de oorzakenleer van Aristoteles, waarin ik de enige realistische fundering zie voor een uitweg uit de postmoderne farce. In dit kader behandelt het artikel de achtergrondproblematiek van de gapende kloof tussen enerzijds wetenschap/modern bestuur en anderzijds spiritualiteit/religie in relatie tot het snel opkomend Orwellianisme van New World Order. Het verklaart daarbij ook waarom de meest baanbrekende wetenschappelijke vindingen door mainstream-opinie & confectiewetenschap tot zogenaamde

‘randwetenschappen’ worden gestigmatiseerd en lamgelegd. Juist deze randwetenschappen maken de brug mogelijk tussen ratio en spiritualiteit waar de pragmatisch-materialistisch gefundeerde confectiewetenschap structureel faalt. Verder vergelijk ik in dit artikel de moderne staat op basis van een negatief sociaal contract met de eudaimonistische stadsstaat uit de tijd van Aristoteles en ga in op het belang van het orgiastisch of Dionysisch element in de samenleving. Dit mede in relatie tot modeterminen als ‘innovatie’, ‘ecologie’ en ‘duurzaamheid’ waarvan de grondslagen de hele kern van het probleem missen omdat ze zich paradoxaal maar niet weten te ontworstelen aan de gebakken lucht van het pragmatisch materialisme (het zielloze ding). *Dat ontworstelen aan de bezetenheid door ‘het ding’ dient nu juist het speerpunt te worden van de cultural creative beweging*, willen we niet van de wal in de sloot glijden. Het ‘ding’ dat zowel geest als leven vernietigt waar het maar kan omdat het ‘ding’, vanaf het moment dat we de eerste steen of tak opraapten om er een ding van te maken, met de hightech z’n hoogste octaaf heeft bereikt en alleen de hightech Orwelliaanse systemen mogelijk maakt.

De apocalyps nieuwe stijl, ontdaan van mythische poespas, kruipt als een soort amoebe door elk facet van onze wereldactualiteit; van smeltende poolkappen naar drankverslaafde scholieren, langs peakoil & peak-everything naar microgolfstraling en enorme langpootspinnen, van creditcrises naar stervende bijen, van olieoorlog naar infowars naar aids, overbevolking en gebruikte panty’s voor eenzame Japanners.[1] De aanloop voorafgaand aan de ‘Worldpeace’ of ‘Worldkrach’ is een grotendeels ongrijpbaar en surreëel spektakel. De simpele inmiddels wijdverbreide boodschap van de Hopi-prophetieën doolt daarbij steeds door ons achterhoofd, als een goedaardige geest die ons beleert dat we onszelf definitief naar de knoppen helpen als we de *analyserende intelligenties van het hoofd* niet eindelijk weer in harmonie brengen met de *synthetiserende intelligentie van ons hart*. [2] Simpel is de problematiek binnen een eenvoudige, ratrace-vrije, down to earth-cultuur als de Indiaanse. Voor de uiterst complexe westerse samenleving is een extra leidraad, een recept dat het ‘grote medicijn van de hoofd-hartsynergie’ wat hanteerbaarder en patiëntgerichter heeft uitgewerkt, haast onontbeerlijk. Nu wil het geval dat we die leidraad eigenlijk al eeuwen hebben. Dat wil zeggen in een ruwe, doch robuuste schetsvorm. Waar ik op doel zijn ‘*de vier oorzaken van Aristoteles*’. Een bijna vergeten klassieker uit onze westerse filosofie, die zoals we straks zullen zien ineens weer razend interessant is geworden omdat ‘de vier oorzaken’ de sleutel bevatten voor wellicht het meest complexe holistische vraagstuk aller tijden: Hoe in hemelsnaam kunnen we tijdens de eindfase van het nihilisme denktrants geënt op een materialistische wetenschap en een daarmee geïntegreerd realiteitsbeeld en collectief bewustzijn nog rijmen met religie en dan met name met de spirituele component, terwijl we die spirituele component nu harder nodig lijken te hebben dan ooit? Om het vraagstuk anders te formuleren: Hoe creëren we een vruchtbare synergie tussen wetenschap en spiritualiteit, teneinde linker-, en

rechterhersenhelpt weer natuurlijk te laten samenwerken om daarmee zowel politiek beleidsmatig als binnen het kleinmenselijk alledaagse aan een terminale staat van *junkbewustzijn* en *junkbestuur* te ontstijgen?

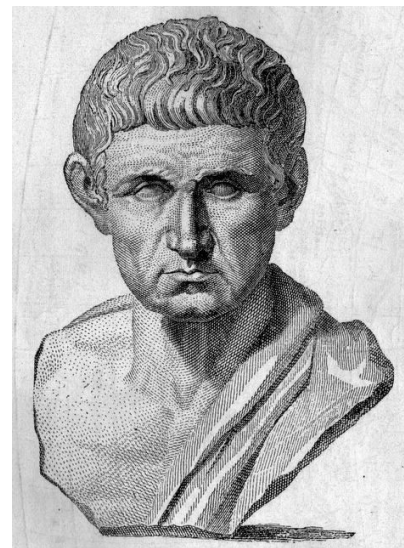
geest versus stof, efficiency & ding

Door de meeste filosofen worden *wetenschap & religie/spiritualiteit* erkend als de twee belangrijkste krachten in de menselijke geschiedenis. Alfred North Whitehead, de beroemde procesfilosoof en *panexperiëntalist* zag het in overeenstemming brengen van wetenschap met religie zelfs als enige uitweg voor de moderne mens naar een levensvatbare toekomst. Iets waar ik het in grote lijnen helemaal mee eens ben omdat deze problematiek in de kern draait om het terugpompen van een onmisbaar stuk bezieling in een zich met technocratie, bureaucratie en automatisering zelfsteriliserende samenleving. De maatschappij steriliseert zichzelf doordat steeds minder de *geest* en steeds meer het ruwe basismateriaal voor de cluster technocratie, bureaucratie en automatisering: de *stof*, de *efficiency* en het *ding* de menselijke motivatie annexeert. Dit terwijl de stof, de efficiency en het ding daar juist intrinsiek ongeschikt voor zijn. Stof, efficiency en ding moeten immers orders ontvangen, 'bevruucht' worden door de geest in plaats van zelf de coördinator en verwekker uit te hangen. Dat is volstrekt tegennatuurlijk, en beschouwen we de gedoodverfde koploper van de postmoderne neergang, de VS als een laboratoriumproef, dan komen we al om in het bewijs daarvoor.

panexperiëntalisme

Ik beschreef Whitehead hierboven als een *panexperiëntalist*. Voor we verder gaan met Aristoteles en daarmee met een heel andere perceptie van de realiteit dan onze moderne, is essentieel om even kort iets over *Panexperiëntalisme* toe te lichten [3]. Panexperiëntalisme is een genuanceerde vorm van *panpsychisme*, een leer die in de Oudheid standaard was, maar ook in de moderne tijd filosofische exponenten heeft. Panpsychisme draagt het idee uit dat het hele universum een organisme is met een ziel. De leer stelt ook dat omdat alles bezield is met én een unieke én een overkoepelende geest en alles van atoom tot walvis of sterrenstelsel in min of meerdere mate waarneemt, letterlijk alles in het universum *sensitief* is. Panexperiëntalisme kent alle entiteiten een 'entiteitbewustzijn' toe, maar in tegenstelling tot panpsychisme, niet perse een *cognitie*, waarmee zoals bij ons hoogontwikkelde mensen *bewustzijn van bewustzijn* mogelijk is. Bij niet-cognitieve en proto-cognitieve entiteiten (b.v. primitieve levensvormen, kristallen, tijdgeesten) moet het bewustzijn worden begrepen als de zichzelf verdedigende staat van genus en of uniciteit waarmee de inherente *memen* (protomanifestaties / ideomotoractieve gedachtevormen) in de entiteiten de entiteit en eigenschap(pen) ervan in stand houden en zich aldus proberen te manifesteren [4]. Dit proto-cognitief bewustzijn van entiteiten welke

een eenvoudiger grondplan hebben dan wij mensen maakt echter deel uit van hetzelfde groter bewustzijn waarvan ook wij deel uitmaken. Dat vage begrip ‘groter bewustzijn’ is wellicht uit te leggen aan de hand van een voorbeeld: Ons lichaam bevat organen en grote hoeveelheden nuttige bacteriën [5] die prikkels waarnemen en hun taak vervullen zonder dat we zelf bewust voor hen zitten te denken, of het nu de aansturing van onze hartslag betreft of het uitvoeren van uiterst complexe processen, zoals de groei van baby tot volwassene, de stofwisseling of spijsvertering. Probeer zelf maar eens, van elk procesonderdeel bewust, een slushpuppy met aardbijsmaak, een voordeelweken-salade en een frikadel speciaal te veranderen in een deel energie, een deel bouwstoffen en een deel poep. Dat lukt zelfs de meest helderziende yogi nog niet en postuleert, met homo sapiens aan de top van de “bewustzijnketen”, elk wezen panexperientalistisch als vitale correlatie tussen een hogere (tijdloze) partnerintelligentie en een kleinere (tijdelijke) [6] zich individueel uitdrukken- de intelligentie of deze nu cognitief is met een bewuste ‘ik’ of alleen instinctief reageert zoals bijvoorbeeld een koraalpoliep. Net zoals ons complex van lichaam, geest en energieveld verbonden is met een transindividuele intelligentie die ons hele zaakje in het gareel en op ontwikkelingskoers houdt, zo geloven de meeste panpsychisten dat ook ons universum zo’n overkoepelende en in alles immanente intelligentie heeft die waakt over de juiste homeostase conform de natuurlijke matrix van het universum, een intelligentie die de hindoes Vishnu noemen. Ik zou die matrix nog nader willen specificeren als *de natuurlijke tijd van de scheppingsgolf* in wisselwerking met een *co-dimensionaal pansynthetisch akasha-veld*. [7] De uitkomsten van deze wisselwerking modificeren daarbij de tegenhanger van het pansynthetisch akasha-veld, het *orgon-, of Od-veld*, wat hetzelfde is als Rupert Sheldrake’s *morfogenetisch veld*, dat vroeger de *wereldziel* werd genoemd, en daarom ook voorkomt in letterlijk alle grote mystieke systemen [8]. Gebaseerd op speciale Od-veld-corrigerende Indianendansen en Nikola Tesla’s constatering dat natuurrampen vaak opvallend samengaan met meer oorlogsactiviteit en vice versa postuleerde ik destijds in mijn eerste boek het ‘angry god syndrom’ als iets dat automatisch wordt opgeroepen met het boiled frog syndrom en, bij wijze van zelfregeneratie van de *wereldziel*, de instortingsfase (Atlantispunt) initieert waarna de “kikkers die mazzel hadden” hun brandwonden kunnen likken. Wat altijd werd uitgelegd als de toornige God die dat zootje belhamels gaat straffen voor de aangerichte puinhoop, heb ik betreffende het herstelproces van de primaire natuurlijke macro-microkosmosplanning [9] als een orgontechnisch gebeuren beschreven. Iets dat sommige Indianenstammen als wetmatig natuurproces een plek in hun cultuur gaven en dat tegenwoordig zijdelings wordt aangestipt door Masaru Emoto met zijn kristalfotobewijs [10] voor het bestaan van disharmonische en harmonische energief fluctuaties en -concentraties die werkelijk niets met de bekende natuurkundige energieën te maken hebben, maar sterk en alles beïnvloedend

aanwezig lijken. Zoals we later zullen zien ressorteren deze “subtiële” energiemanifestaties onder Aristoteles’ *tweede oorzaak*.

Aristoteles’ Oorzaak der Oorzaken

Aristoteles (384–322 v.C) was de leermeester van Alexander de Grote en alleen al daarom Plato’s meest invloedrijke leerling, en ik durf zelfs te stellen één van de meest invloedrijke filosofen aller tijden, die wellicht alleen geflankeerd wordt door Lao Tze. Volgens de overlevering sloeg Aristoteles de discipline er bij Alexander de Grote in met de zweep, en niemand weet in hoeverre dat heeft bijgedragen aan de karaktervorming van die even legendarische als psychotische veroveraar die de Griekse beschaving tot ver in India en de Sahara wist op te dringen, het hellenisme ontketende en daarmee in een paradox de archaisch Griekse oorspronkelijkheid zélf definitief om zeep hielp. In zekere zin, want je mag hier geen appels met peren vergelijken, was Aristoteles ook de godfather van de moderne wetenschap. Hij is immers bekend om de eerste uitgebreide indeling van de natuur in categorieën en het feit dat hij in tegenstelling tot Plato het zwaartepunt op de beschrijving en verklaring van het ‘concrete’ legde waarbij hij de (Aristoteliaanse) logica [11] als instrument zag om uiteindelijk alles te kunnen begrijpen. Deze logica was behalve deductief veelal *inductief*, waarbij het algemene dus wordt afgeleid uit bestudering van het bijzondere. Hiermee stond hij schuin tegenover Plato’s ideeënleer die sec ultradeductief is. Soms schoot hij er ook wel eens in door. Zo beweerde hij dat mannelijke dieren meer tanden hadden dan vrouwelijke, maar zijn destijds al uiterst nauwkeurige beschrijving van de ontwikkelstadia van hondshaai-embryo’s is nog steeds een mijlpaal in de geschiedenis van wetenschappelijke methodiek. Behalve op de wetenschap was Aristoteles van grote invloed op de theologie van het christendom, het jodendom en de islam. Deze invloed nestelde in een primitieve lineaire denktrant die binnen het kader van ‘de oorzaken der dingen’ stelde dat beweging (het veranderend, c.q. scheppend proces) een *bewegende oorzaak* en een *bewegend wezen* vereist. De beweging moest echter ooit gestart zijn vanuit een bewegende oorzaak die zelf onbewogen blijft omdat de oorzaak der oorzaken anders in het oneindige terugwijkt. Iets dat binnen de filosofie een *regressio ad infinitum* of ook wel een *regressio ad absurdum* wordt genoemd, met als bekendste voorbeeld het ‘*wat was er eerder de kip of het ei?*’ [12]. Deze eerste oorzaak ziet Aristoteles in de *zuivere vorm*, die in zijn geval mag worden uitgelegd als de ‘zuivere eidos’, het volmaakte idee, oftewel God, de *volmaakte ziel*. Een God overigens die niet meer verbonden is aan de stof, maar dag in dag uit bezig is zichzelf te denken in één en dezelfde gedachte. Deze God voert in principe niets uit want hij bevindt zich buiten de wereld. En hiermee ontstaat al enkele eeuwen voordat, in het westen, het exoterisch christendom alleen de transcendente (mannelijke) logos van God identiek stelt aan ‘God in het algemeen’ en de aardse (vrouwelijke) immanentie van God in ballingschap isoleert, de kiem van de ontzieling van de wereld, die in onze dagen dus haar kritieke punt begint te naderen. In deze transcendente, acreateive, impotente niet-heerschappij van de yang-God, de van ‘yin’ kaalgestripte Halve God, is namelijk de kiem verconceptualiseerd van de huidige, instortende linkerhersenhelft-maatschappij [13], die enkel kan bestaan dankzij

een God die altijd schittert door afwezigheid wanneer je Hem nodig hebt omdat we hem collectief eenzijdig transcendent denken en niet meer voelen in ons hart, ons geweten of in onze ballen. [14] Een God die door Friedrich Nietzsche en de existentialisten als mosterd na de maaltijd is doodverklaard omdat de lobotomie in het westers bewustzijn al werd uitgevoerd toen archaisch Griekenland op ging houden te bestaan. En dit raadselachtige zinnetje wordt je straks helemaal duidelijk als ik de *eudaimonia* behandel in relatie tot de moderne NWO-staat en de (stad)staat zoals Aristoteles die kende.

de Vier Oorzaken van Aristoteles

Nu kun je in sommige gevallen vuur maar het beste bestrijden met het vuur zelf. Aristoteles ‘oorzaak der oorzaken’ startte onbedoeld een gestadig voortschrijdend proces van bewustzijn-erosie. Uiteindelijk culmineert dit enerzijds in pragmatisme/amerikanisme, Nietzsches ‘God is dood’ en de gewetensloze egoïstenfilosofie van zijn ideologische voorganger Max Stirner [15], wiens hoofdwerk ‘*Der Einzige und sein Eigentum*’ volgens H.G.Helms het meest invloedrijke gedachtegoed levert voor het proces van industrieeloligarchische democratieonder-mijning dat nu bekend staat als New World Order. Anderzijds zien we de gevestigde religies gereduceerd tot hypocriet gerunde administraties van half traditioneel, half eigentijds gepimpte preken met vooral “religieuze” teambuilding en corporatocratie als doel in plaats van de praxis van de universele liefdesboodschap der grote profeten – want, kom op zeg, zouden we niet allang in het paradijs leven als dat wel zo was? De tegenbeweging op de confectiereligie, de New Age ontardt daarbij steeds vaker in een soort Douwe-Egberts-spiritualiteit waarin het persoonlijk willen consumeren van een bak liefde en licht meestal zover doorschiet dat liefde voor Schepping en toekomst veelal wijkt voor het tot ver in de tiende macht houden van en ontdekken van jezelf waarbij een trendy wantrouwen overheerst jegens alle uitingen van kritisch verstand die deze roes kunnen verstoren. Aristoteles oorzaak der oorzaken was, de menselijke evolutie terugbeschouwend geen bijster handige zet. Zijn beroemde leer van ‘de vier oorzaken’ kan daarentegen juist heel goed als instrument worden gebruikt om dan wel niet zozeer recht te zetten wat met of zonder Aristoteles als inspirator krom groeide, maar om wel helder inzichtelijk te maken waarom de dingen des levens zijn kromgegroeid zodat we nu even gespannen op, noem het maar weer 2012, zitten te wachten als een kind op Sinterklaas dat weet dat het stouter is geweest dan alle voorafgaande jaren bij elkaar (algehele planeet,- cultuur,- democratie-, en soeveriniteitvernietiging etc. etc.). Althans dat eerste is de stellige overtuiging van bijvoorbeeld ook de Amerikaanse religiefilosof Huxton Smith. Een inmiddels hoogbejaarde man – als hij bij het verschijnen van dit artikel nog leeft - die ik zo sympathiek vind dat ik in het onderstaande alleen al voor hem mijn best ga doen om duidelijk te maken waarom. Ik bedoel waarom moet ik jullie onder de neus wrijven dat Aristoteles nu plots weer hotter is dan Pamela Anderson, en met name interessant als je testosteronspiegel (zonder dat je daar iets aan kan doen) te hoog is om je in Eckhard Tolle te verliezen en je het ‘verstand’ nog niet tot bron van alle leed hebt veroordeeld, maar juist het structureel gebrek eraan.:

Aristoteles onderkent bij ieder ding vier oorzaken (of aanleidingen) die samen in correlatief verband de natuur of het wezen van het ding vormen [16]:

1. de materiële oorzaak
2. de formele ofwel eidologische oorzaak (εἶδος)
3. de efficiënte oorzaak (ideomotoractieve processor)
4. de telos, het eind of doel (τέλος)

1. De materiële oorzaak is het meest makkelijk uit te leggen. Ik heb bijvoorbeeld een theepot. Die theepot is gemaakt van gebakken en geglazuurde klei en dat is een oorzaak van die theepot. Dat Aristoteles de materie of stof waaruit iets bestaat een ‘oorzaak’ noemt terwijl wij materie als passief en inert opvatten heeft te maken met het feit dat stof en vorm (eidos) dezelfde relatie tot elkaar hadden als lichaam en geest. Naast de wil (drift/lust) van de geest of vorm om zich te verenigen met lichaam of stof erkende men omgekeerd ook een ‘smachten’ (drift/lust) van lichaam of stof naar geest of vorm. In het spanningsveld dat beide lusten met elkaar verbond (eros) ontstond de entelechie of bezieling van het geheel.

2. De formele oorzaak moet worden begrepen als een **eidologische oorzaak**. Deze past uitsluitend binnen een klassiek emanatiemodel waarin de totale eenheid of pansynthetische staat van God/natuur/universum zich opdeelt en ontlaadt in de scheppingsgolf, waarvan de afzonderlijke ideeën ons dan via allerlei tussenstations of concretiseringgradaties (hypostasen) bereiken. Een eidos of *onverzadigde universeel* bestaat uit een archetype, psychosfeer of meme als protomanifestatie van een concreet ding, proces of levend wezen. In tegenstelling tot Plato of een twintigsteëeuws filosoof als Bertrand Russell waarbij universelen onafhankelijk van hun manifestatie kunnen bestaan, zag Aristoteles bij wie alleen alle vier oorzaken samen de natuur of het wezen van een ding uitmaakten, universelen onlosmakelijk verbonden met hun materiële concrete expressie. Hij ontkende autonome universelen, de *uninstantiated universals* van Bertrand Russell [17]. Dit is een van de vele inconsequenties in Aristoteles nalatenschap, waarin steeds een geforceerd en structureel mislukt afzetten tegen de kolos Plato naar voren treedt. Zo stroomlijnde Aristoteles bijvoorbeeld de ideeënleer van Empedokles van de vier en later vijf *Elementen* Vuur, Lucht, Water en Aarde (en Ether) wat zuiver Platonische ideeën zijn. Ook erkende hij dat je naast verschillende specifieke bomen ook het begrip ‘boom’ in z’n algemeenheid, dus ‘boom’ als idee hebt. Het zijn de astrologen geweest die door alle eeuwen heen altijd praktisch met de leer van de eeuwige ideeën zijn blijven werken. Het hele vocabulair of psychosferenpalet van de astrologie bestaat er zelfs uit en iedereen kent de tekens (eeuwige ideeën) van de zodiak. In het voorbeeld van onze theepot is de eidos of vorm uiteraard de unieke design van de theepot vermengd met het algemene concept van de theepot tot de unieke morfogenetische blauwdruk van de theepot.

3. De efficiënte oorzaak beschrijft het proces waarmee de theepot is vervaardigd. Dus het tekenen van het ontwerp, het pottenbakkersgedeelte, het verven en glazuren etc., kortom het wordingsproces, maar dan zoals dat modern en technisch wordt begrepen en niet het wordingsproces zoals beschreven onder oorzaak 2, dat niet causaal maar acausaal en niet evolutionair maar

involutionair verloopt via hypostasen. In tegenstelling tot de moderne perceptie en uitleg van de efficiënte oorzaak als productieproces is de derde oorzaak bij Aristoteles alleen het medium of de processor van de positieve en negatieve ideomotoractieve krachten waarmee geest en stof / vorm en materie, dus oorzaak 1 en 2 naar elkaar “hunkeren” om zodoende manifest te worden. De efficiënte oorzaak is binnen het modern, materialistisch en pragmatisch denken dus een *actief proces* en bij Aristoteles een *passief medium*. Dit is een heel belangrijk gegeven binnen de zoektocht naar de wortels van het materialistisch nihilisme. De daaraan voorafgaande industriële revolutie, die geheel dreef op grondstoffen en mechanische processen, heeft simultaan met de eerste oorzaak van Aristoteles de derde oorzaak allesoverheersend gemaakt. De passiviteit van de derde oorzaak en de illusie van het identiek stellen van wat alleen maar machinaal beweegt aan activiteit is treffend verwoord door Salman Rushdi in zijn roman ‘Woede’: *Wat is de digitale equivalent van prachtig? vroeg hij zich af. Wat zijn cijfers die schoonheid coderen, omsluiten, transformeren, overseinen en decoderen maar niet in staat zijn ergens onderweg ervan de ziel te strikken of te verstikken? Niet dankzij maar ondanks de technologie komt schoonheid, die geest, die schat, ongeschonden door de nieuwe machines heen.*

4. De telos, het eind of doel geeft de bestemming, het *waarom* weer van de theepot, wat in het simpele voorbeeldgeval van een theepot duidelijk zal zijn. Binnen het modernisme heeft de telos overleefd als het om materiele dingen gaat of om efficiency. Daarbuiten, dus als het om meer geestelijke doeleinden gaat of zich betreft op holistische visies, zingeving of bezieling en dus ook de overkoepelende aansturing van de samenleving, is de telos taboe geworden. Het bestaan of de erkenning van de eeuwige ideeën of tijdelijke memen in transmateriële hypostasen zoals een morfogenetisch veld of de zodiak of in een transmaterieel proces als natuurlijke tijd (kairos), past, wat nu duidelijk zal zijn, al helemaal niet in de scope van mainstreamwerkelijkheid. Daarom doet de daarvan afgeleide confectiewetenschap ook veel moeite om de erfenis van Plato, de Mystai, sjamanen en de Babylonische astrologen met hand en tand te bestrijden. Putin heeft recent de “burning times” weer ingeluid [18] en verder werden hiervoor wereldwijd de skepsisclubjes in het leven geroepen [19]. Denk bij de repressie en ‘denial’ van Aristoteles tweede oorzaak aan de telkens weer opduikende hetzes tegen astrologen, de vernietiging van het werk en leven van orgonpionier Wilhelm Reich door de FDA, het taboe op allerlei uitvindingen die tot enorme ontwikkelingssprongen zouden leiden maar in een staat van halfquarantaine uit het collectief bewuste worden geweerd. Voorbeelden zijn de dicyanide gekleurde platen auraglas van Kilner en de Kirlianfotografie, waarmee respectievelijk vier auralagen en het orgonveld letterlijk zichtbaar kunnen worden gemaakt en het werk van Sheldrake en Emoto. Ook de homeopathie die net als de spagyrische geneeskunde op het hypostasenbeginsel is gebaseerd moet het steevast ontgelden. De vierde oorzaak van Aristoteles, de telos, moet binnen het geheel van de vier oorzaken worden begrepen als het bereik, niet van oorzaak 1 en 3, maar van de eidos, dus van oorzaak 2. De efficiënte oorzaak is zoals ik aangaf alleen maar de agent of het medium van de ideomotoractieve kracht die ontstaat tussen oorzaak 1 en 2, dus tussen stof en vorm én oorzaak 4! Zonder de telos heeft de eidos namelijk geen richting of wezen/entiteit-bewustzijn en zonder het waarom-aspect van de telos heeft de eidos geen manifestatiewil of

condensatiewil in de materie (oorzaak 1). ‘Einde’, ‘doel’ en ‘waarom’ zijn binnen deze filosofie identiek aan elkaar wat alleen begrepen kan worden binnen het klassieke axioma van de esoterie dat ieder proces waarbij een idee zich via een meme concretiseert in de materiele werkelijkheid een relatieve *beëindiging* moet hebben om bewustzijn te triggeren. Bewustzijn is een faculteit van het Aarde-Element en Aarde is maximale vertraging. Psychologisch is onze telos de ultieme vertraging ofwel ‘stilstand’ van ons lichaam met alle daarin aanwezige biologische processen, de fysieke dood, dus dat waarmee ons individuatieproces gedurende deze incarnatie eindigt. Zonder fysieke ‘embedding’ in een lichaam en zonder fysieke dood zouden we echter helemaal niet over een individuatieproces en daarmee niet over een eigen identiteit, een cognitieve ziel beschikken. Technisch gezien trekt bij de fysieke dood ons orgon-, of levensveld (etherisch dubbel), dat een dyadisch veld is daarom onlosmakelijk met de plus-min afwisseling van onze ademhaling en hartslag verbonden is deels terug uit oorzaak 1 en 3 in 2 en 4 en lost verder op, dat wil zeggen assimileert (als er geen sprake is van een aardgebonden complex) aan een meer epistrofische hypostase, die ons alleen al omdat daar veel minder entropie (conflict, polarisatie etc.) is bij voorbaat als een soort hemel voorkomt. [20] De ont koppeling van oorzaken 2 en 4 van 1 en 3 maakt dat de entelechie of ziel zich losmaakt van het lichaam waardoor het lijk van een dierbare er wassen popachtig uitziet en niet meer de ‘persoon’ is die we kenden. Ons etherisch dubbel is het enige koppelvlak tussen enerzijds ons *involutionaire wezen*, bestaande uit die universeel die we kennen als onze geboortehoroscoop (oorzaak 2) plus een groter proces van ontwikkeling naar een meer pansynthetisch, dus minder egoïstisch en subjectief en meer geciviliseerd en visionair bewustzijn (oorzaak 4) en anderzijds ons *evolutionaire wezen* dat tussen geboorte en dood er het beste van probeert te maken. Wat dit wezen gaat lukken als het inziet dat oorzaken 1 en 3 niet als de boobytrap van het modern materialistisch realisme (Maya Shakti), maar als kracht (Brahma Shakti) moeten worden benut gecoördineerd door oorzaken 2 en 4. [21]

In Kantiaanse zin vormen de vier oorzaken van Aristoteles een zogeheten organon [22], ‘*een systeem van beginselen waarmee kennis kan worden gevestigd*’, en waar onze woorden *organisme*, *orgaan* en *organisatie* van zijn afgeleid. Het zal duidelijk zijn hoe nauw en interactief de vier oorzaken met elkaar gecorreleerd zijn om gezamenlijk de natuur of het wezen van iets gestalte te geven. Iets waar men ondanks het rudimentaire van deze filosofie in de Oudheid een veel betere grip op had dan in de moderne tijd waar oorzaak 2 vaak samen met 4 geamputeerd is uit onze perceptie van de realiteit.

de vier oorzaken en de ‘iemand’ of ‘aumakua’

We gaan nog even verder met het betrekken van de vier oorzaken op onszelf. Ons lichaam bestaat uit tal van chemische elementen als water, calcium, ijzer koolstof etc., (oorzaak 1). Behalve uit een greep van de stoffen uit het periodiek systeem bestaan we ook op energetisch en eidologisch niveau uit elementen afkomstig uit een “transmaterieel periodiek systeem” dat astrologen in

kaart hebben gebracht en voor iedereen is daaruit op grond van de geboortehoroscoop een unieke blauwdruk en levenskoers af te leiden. Dit is (oorzaak 2), de oorzaak van de astrologische universelen via onze unieke geboorteplaats-, datum-, en tijd gehusseld in een unieke caleidoscopische stand temidden van 6,5 miljard andere individuen en deze interfereert uiteraard met genetische en culturele invloeden. (Oorzaak 3) manifesteert zich in onze stofwisseling, ademhaling, voortplantingsdrift, alle lichamelijke activiteit bij elkaar en onze persoonlijke en onbewuste acties. (Oorzaak 4) ligt in de wisselwerking tussen onze hogere tijdloze partnerintelligentie en ons ik-bewustzijn dat eigenlijk een chronische kortsluiting is op het punt waar beide bewustzijnsvormen elkaar in correlatieve nood ontmoeten. En hiermee dient zich een wezen aan dat ik in mijn werk de 'iemand' heb genoemd, bij de Hawaïaanse hunapriesters met 'aumakua' (wijze ouder) werd aangeduid en door Søren Kierkegaard in een paradoxaal punt werd gelokaliseerd waarin het 'eindige en tijdelijke' en 'oneindige en eeuwige' co-aanwezig zijn, elkaar ontmoeten en tevens wederzijds uitsluiten. We beschrijven onszelf met de woorden: Ik ben *iemand* die.... Daarom is alleen het noëtisch bewustzijn van de iemand werkelijk cognitief omdat alleen de iemand *scheppend* bewustzijn van bewustzijn heeft, autonome keuzes kan maken, en daarmee als enige bewustzijncomponent over authentieke bestuurlijke intelligentie beschikt. De bestuurlijke impuls die van de iemand op het alledaagse 'ik-bewustzijn' overspringt integreert de grote ziel van het universum (de Kaza van de sufi's) met de noodzaak van de oorlog van je geest tegen het zielloze ding. Pas dan ervaar je wat echte levenslust is. Pas dan wordt je werkelijk wakker. Niet uit je slaap, maar uit de droom van een horizontaal bewustzijn dat door het alledaagse werd bezeten en verstikt: *'Ik werd me intenser dan ooit bewust dat het geheim van het leven schuilt in het delen van de waanzin van God, ik bedoel de kracht om een merkwaardige verrukking in je op te roepen wanneer je oog in oog met het Onbezielde komt te staan, een verrukking die werkelijk een soort kosmische erotiek is.'* – John Cowper Powys.

Zekerheid, de eudaimonia - orde en orgie - de oude en nieuwe staat

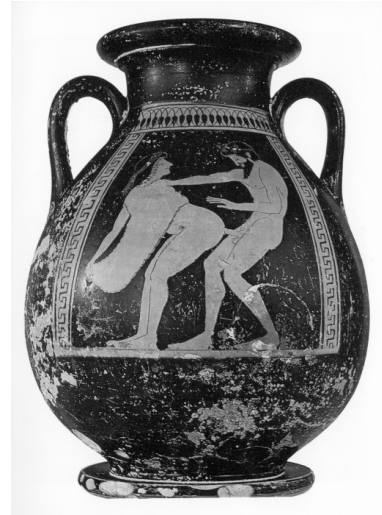
Omdat de mens moet overleven en zich moet ontwikkelen heeft hij twee stabilisators nodig. De ene is *bestaanszekerheid* de andere is een basis van geluk die ik in de rest van dit artikel aanduid met de oude term *eudaimonia*. Vanwege die vloek en zegen tegelijk die we bewustzijn van bewustzijn noemen leven wij mensen niet meer in de natuur maar in een cultuur, wat niets anders is dan een projectie op de natuur van (oorspronkelijk) onze innerlijke beschavingsdrift met daaroverheen een patina van diverse tijdgeestrestanten, dat we aanduiden met de term geschiedenis. Vanaf het moment dat materialisme, pragmatisme, modernisme en amerikanisme onze beschaving koloniseerden werden twee van de vier zuilen waarop de beschaving sinds heugenis rustte omgezaagd. Die zuilen waren de tweede en vierde oorzaak van Aristoteles en alleen de eerste en derde bleven staan. Materialisme staat ook letterlijk voor een streven naar een realiteit die alleen gepercipieerd wordt, en waar alleen op geanticipeerd wordt, met de

eerste oorzaak van Aristoteles als kokervisie en platform. Daarbij reduceert de dynamiek van het leven automatisch tot het mechanische van de derde oorzaak van Aristoteles, een 'machinaal bewegen' waar geen ziel (entelechie) meer in zit omdat deze ziel onmiddellijk geamputeerd wordt bij het afstoten van de tweede en vierde oorzaak, wat in de laatste twee eeuwen tijdens het industrieel modernisme is gebeurd. De derde oorzaak, de efficiënte oorzaak is, omdat deze niet meer werd getemperd door de context van de formele oorzaak en de telos, een ongeleid projectiel geworden dat de alleenheerschappij van het materialisme ondersteund met een massieve infiltratie van ons leven met techniek en automatisering. Hierdoor gaat het leven zo snel (we processen zes keer meer informatie in dezelfde tijd als onze grootouders deden) dat we geen voldoende tijd meer hebben voor *reflectie* van onze levensmomenten. Veel mensen ondergaan hun leven in de hogedrukpan van de ratrace, alleen nog maar zeer oppervlakkig. Reflexiemomenten waarin het waargenome kan bezinken in de laag van het gevoel, het autonome denken en de intuïtie worden steeds zeldzamer. Een roodalarmsituatie, want hierdoor wordt het waargenome van alledag berooft van haar onmisbare voedende rol die het heeft in ons sociale bewustzijn en individuatieproces, essentieel en vitaal voor een dynamische geestelijke ontwikkeling, zelfbeschikking en respect voor soevereiniteit van de ander. Het is de praktijk van de postmoderne *ontzieling* met de power van een dodelijke maalstroom omdat de vernietiging van het reflecterend autonoom bewustzijn de liquidatie van de individualiteit impliceert. Dit heeft z'n weerslag in de top van de bestuurlijke piramide waar pas dan de meest machinale inhumane politieke systemen kunnen aarden. Deze systemen en hun voedingsbodem ontwikkelen zich *simultaan* en geen enkele dictator kan van de grond komen zonder ingedutte en daarmee even aansprakelijke massa.

De mens heeft niet altijd in zo'n omgeving geleefd, waarvan de afwisselend fnuikende, dreigende of actieve Orwelliaanse Superstaat de eerst fetisjistische en later verplicht gestelde overgave van de individuele en collectieve ziel aan materie en efficiency vertegenwoordigt. Een staatsvorm die pas opkomt in onze geschiedenis als technologie en automatisering al zo dominant in de samenleving aanwezig zijn om los van het dan gemakkelijk voorspelbare misbruik ervan door machthebbers al een totalitaire invloed uit te oefenen. Zie ook het boek '*IBM en de Holocaust – Het strategisch verbond tussen nazi-Duitsland en de machtigste onderneming van Amerika*' van Edwin Black die aantoon hoe de door IBM geleverde ponskaarten voor een logistieke upgrade zorgden die nu cruciaal is gebleken voor het enorme tempo waarin zes miljoen joden konden worden opgespoord en vermoord. Marcel Messing waarschuwde ons terecht voor de IBM's van morgen: de *chipbedrijven*. De hamvraag bij dit alles is: willen we (investeerders daargelaten) dit nu allemaal echt, en zo nee, waarom overkomt het ons dan? Wat voort is gekomen, ooit, uit een slap moment van ons bewustzijn toen het viel voor de glamour van het nieuwe, snelle en de vooruitgang heeft dit bewustzijn nu zo goed als volledig gekoloniseerd. "*Niemand kent zichzelf meer, niemand begrijpt de atmosfeer waarin hij zich beweegt en werkt, of het onderwerp dat hij behandelt...Jongeren raken te snel geëxalteerd, om vervolgens meegevoerd te worden in de maalstroom van de tijd. Rijkdom en snelheid zijn zaken waar de wereld tegenop kijkt en waar iedereen naar streeft. Omdat de ontwikkelde wereld*

op niets anders gericht is dan spoorwegen, posttreinen, stoomschepen en alle mogelijke manieren van snelle communicatie, overontwikkelt ze zichzelf zodat ze in een toestand van middelmatigheid gevangen blijft... Dit is een eeuw voor mannen die van aanpakken weten, praktische mannen die snel van begrip zijn en die zich, omdat ze nu eenmaal over een zekere handigheid bezitten, boven de massa verheven voelen, ook al zijn ze zelf dan waarschijnlijk geenszins bovenmatig begaafd.” Het zijn de woorden van Johann Wolfgang von Goethe uit 1825. Sinds 11 februari 1783 lid van het door Adam Weishaupt eerder in de geest van zijn leermeester de filosoof Christian Wolff opgerichte verlichtingsbolwerk de Illuminaten. De orde die de uil van Pallas Athena, de godin van de epistrofische synthetiserende intelligentie, als logo voerde en een heel ander beeld van de toekomst had dan een Orwelliaans zombierijk, administratief gerund door nepchristenen in dienst van geldwolven waar niet de geest of het geluk maar het ziellose ding regeert. Dat blijkt niet uit de steeds maar door popconspiracyfanaten geciteerde bullshit van een nerd uit het contraverlichtingskamp genaamd John Robison, nota bene zelf door zijn Franse collega Abbé Barruel stevig bekritiseerd om zijn abominabele “vertalingen” van Illuminati-documenten, maar uit de woorden van Weishaupt zelf: *“Wie dus algemene Verlichting verspreidt, verschaft juist daarmee wederkerige zekerheid, en algemene Verlichting en zekerheid maken dat vorsten en staten gemist kunnen worden. Waar heeft men ze anders voor nodig?”* Weishaupt kan hooguit verweten worden dat hij van de doorsnee burger een wel erg optimistische, zeg maar gerust puberale verwachting had betreffende diens motivatie en inzet voor ethiek, beschaving, algemene ontwikkeling en zelfredzaamheid. De staat zoals Aristoteles die kende leverde voor wat betreft dat chanteerbare hete hangijzer van de *algemene zekerheid*, de carrosserie van bijna elke samenleving, een meer realistisch plan van aanpak. Het verschil tussen de moderne staat en de stadsstaat uit de tijd van Aristoteles is kort door de bocht heel simpel. De grondslag van de moderne staat is een sociaal contract dat nodig wordt geacht om de economie veilig te stellen, en de individuele vrijheid te beschermen. Het is een staatsvorm op negatieve basis omdat deze zich primair afzet tegen al of niet realistisch vormen van bedreiging. De Orwelliaanse (schaduw)staat van dit moment, New World Order is hier weer een excès van want hierin wordt het sociaal contract tot in de finesse uitgebuit voor een ondermijning van juist het sociale in dit sociaal contract om witteboordenfascisten (oligarchen en captains of industrie) en hun corporatocratie tegen de burger te beschermen onder het cynische mom van de burger zijn eigen veiligheid en zekerheid. Dat laatste ten opzichte van door de mainstreampers en massamedia geventileerde bedreigingen. De archaische Griekse stadsstaat was niet op negativiteit en angst gebaseerd maar had het geluk van haar inwoners als streven, de *eudaimonia*, wat letterlijk ‘het volgen van de gelukkige daemon’ betekent en geen propagandakreet was als ‘veiligheid’, maar een natuurlijke way of life. De *eudaimonia* bleef intact en was afhankelijk van een duurzame basis van harmonie in het leven en deze innerlijke instelling werd door de Grieken ook op de omgeving geprojecteerd vandaar het uitzonderlijk hoge niveau van de Griekse beschaving in zijn totaliteit. De *eudaimonia* stoelde niet alleen op statische vormen van harmonie zoals de esthetiek, maar ook op het balanceren van de levenskrachten en impulsen zelf. Zowel fysiek en mentaal, waarbij we dit terugvinden in het van oorsprong

Griekse concept van een gezonde geest in een gezond lichaam, als emotioneel, waarbij de in vrijwel alle latere culturen hypocriet genegeerde en ontkende of verdoezelde Dionysische natuur naast de Apollonische helemaal werd uitgeleefd. Het Dionysische was totdat het hellenisme de eudaimonia eigenlijk verbrokkelde in een stoïcijnse en epicurische deformatie volledig maatschappelijk geïntegreerd, waardoor de Grieken ook niet in sadistische excessen ontspoorde, zoals de Europese heksenverbrandingen, de naziekampen en de huidige martelgulachs van de VS, typerend voor ernstig ziek geworden linkerhersenhelftculturen. De Grieken daar tegen af zetten doet ergens denken aan de bekende verschillen tussen de agressieve gewelddadige chimpansees en de vreedzame seksuele bonobo's.

Elke stad had bijvoorbeeld, hoe vreemd dat ook klinkt, zijn eigen dildomaker en deze kon op grond van zijn vakkennis van herteleer-bewerking eenzelfde respectabele status hebben als tegenwoordig een beroemde chefkok. De expliciete seksualiteit die tijdens de Griekse orgieën aan de dag werd gelegd had André Rouwvoet beslist een rolberoerte bezorgd en zijn idee van de herder en zijn schapen ernstig verstoord. Verhitte herderinnen, maar ook de hetaeren (hoogopgeleide hoeren) hadden de gewoonte ongegeneerd in gezicht van hun minnaar te pissen om deze in de stemming te brengen, een wel erg dierlijke vorm van romantiek die ook in Mesopotamië al trek was, gezien diverse plasseksspijkerschriftgedichten die ze daar achterlieten. Natuurlijk spreken verder de talloze erotische schilderijen en gravures op alledaagse Griekse gebruiksvoorwerpen boekdelen inzake seks en samenleving. [23] Men gebruikte verder volop stimulerende middelen om de Dionysische roes op te wekken. Wijn werd op feesten doorgaans niet gedronken zoals wij dat doen, maar vermengd met zaken uit de natuur waar een doorsnee Amsterdamse paddoverkoper nog een aardige bijscholingsmiddag mee zou kunnen vullen. Heel anders dan een moderne house party was de orgie echter in essentie een mystiek gebeuren waarbij een tijdelijke theurgische vereniging (anagôge) plaatsvond met chthonische entiteiten als aard-, en natuurgoden, psychosferisch verwant aan de trilling van ons wortelchakra en tweede chakra. Het was een soortement "ontladingsmystiek", handig om te voorkomen dat er veel te veel energie in het hoofd gaat zitten en zich daar ophoopt als een soort mentaal cholesterol, de reden dat ongeveer de hele westerse samenleving thans crepeert van de koppijn. (Zie onze krankzinnige paracetamol-consumptie en denk aan de woorden van wijlen Swami Beyondananda: *It is true. As we go through life thinking heavy thoughts, thought particles tend to get caught between the ears, causing a condition called "truth decay". So be sure to use mental floss twice a day.*) Ook theoretisch werd de zegen van het Dionysische, het 'mentaal flossen', onderbouwd. Atheneaus van Naucia geeft in zijn *Deipnosophist* een hele bloemlezing over de kunst van het orgievieren bij verschillende culturen en figuren, te beginnen bij de Perzen. Het grote verschil tussen de Grieken en Romeinen was dat wanneer de Grieken uitgefeest waren ze gewoon weer tot de orde van de dag overgingen en in de grote linie nooit doorschoten in de onbalans van het consumeren van lust, geheel in

tegenstelling tot de Romeinen en de hedendaagse consument met al z'n afkickinstituten. [24] Al klaagde Herakleitos van Ephese steen en been over het feit dat zijn tijdgenoten voornamelijk in hun geslachtsdelen geïnteresseerd waren (en te weinig in duistere ontologische metafysica en andere belangrijke deugden), maar helemaal iedereen het naar de zin maken lukt natuurlijk nooit. Toch kun je in z'n algemeenheid stellen dat de Grieken als geen ander konden omgaan met dynamische harmonie tussen het gecultiveerde Apollonische (zich uitend in hun

hoogstaande literatuur, wetenschap, kunst, filosofie en investeringen in democratie) en het ongetemde Dionysische en door deze evenwichtige dynamiek van de eudaimonia nooit verdwaalden in een *perfect geadmistrereerde duisternis van politiek correcte wreedheden en schendingen van de individuele soevereiniteit*. Het Diony-

shot uit *Fahrenheit 9/11* van Michael Moore

sische orgiastische beginsel heeft zeker niet perse te maken met seks, drugs of dronkenschap al loopt deze formule door tot de Middeleeuwse (OBE) heksensabbaths en in gedeformeerde vorm via de hippies naar swingerclubs en beweegt het beginsel in de psychosfeer van het eerste en tweede chakra. De orgie heeft te maken met bewust een noodzakelijke plek inruimen voor een episode van *ongeremdheid*. Dit om te voorkomen dat een weggemoffeld stuk realiteit of energie frustreert, perverteert en tot veel verderfelijker gedrag leidt dan een plassende meid op je gezicht met een IQ van 150. De twintigste en eenentwintigste eeuw leren ons dat uitgerekend de culturen met de meeste regels, taboes en de meest strak georganiseerde en op "zuiverheid" gefocuste leiding de grootste wreedheden en schendingen tegen het leven en de menselijkheid hebben begaan (Nazi-Duitsland, Japan, Sovjet Rusland, communistisch China, Noord Korea, Saddam's Iraq en superhypocriet de VS). Dat orde en organisatie alleen niet zaligmakend zijn was iets waar iemand als George Bataille, iets te voorbarig begrepen als *de filosoof van het kwaad*, al tegen van leer trok. Helaas versmolt zijn boodschap zo onhandig met surrealistische pornografie, dat hij nog altijd schittert door afwezigheid tussen de meer 'geciviliseerde' filosofen. De laatste en eigenlijk enig overgebleven serieuze exponent van een (overigens niet seksueel getint) orgieverschijnsel in Europa is de ieder jaar op 2 juli en 16 augustus gehouden Palio della Contrade in Sienna, Italië. In slechts enkele minuten strijden de stadswijken van Sienna tegen elkaar op de Piazza de Campo waarbij vertegenwoordigers van de wijken tegen elkaar racen tijdens een woeste, niet ongevaarlijke wedstrijd op ongezadelde paarden. Vrijwel de hele stad van meer dan 50.000 inwoners woont dit evenement bij dat de verborgen functie heeft alle opgehoopte frustratie en ergernis van het afgelopen jaar in een keer te ontladen. Het resultaat is dat Sienna als stad al

even traditioneel als de Palio zelf, al jaren het laagste criminaliteitscijfer heeft van heel Europa. Er bestaat nog een totaal andere expressie van het orgiastisch beginsel. De Britse esoterici die in Schotland de beroemde Findhorn Garden lieten ontstaan op een stuk grond waar bijna niets groeide ontdekten dat indien je vanuit een bewuste intentie een stuk grond aan de natuur overlaat naast een stuk cultuurgrond, de gewassen van die cultuurgrond veel sterker en meer resistent tegen ziektes en parasieten zijn. Zelfs op dit niveau blijkt aantoonbaar de balans tussen menselijke beheersing en ordening enerzijds en het ongeremde, wilde (Dionysische) anderzijds van vitaal belang. Op individueel menselijk niveau zien we dat mensen bij wie de controlefreakerij in elk facet van hun bestaan dominant is, die nooit echt spontaan kunnen zijn of met hun hart durven te denken in het beste geval storend gedrag gaan vertonen en in veel gevallen daarnaast zichzelf en hun omgeving ziek maken. Vaak zie je typische *verhardingsklachten* of klachten die energetisch-fysiologisch verbonden zijn met de bijbehorende chakradisharmonie. Dit kan chronische hoofdpijn en nekverkramping zijn doordat teveel energie in het hoofd blijft zitten wat de roulatie of “gele stroom”, zoals de taoïsten die aanduiden, blokkeert of je ziet juist disfunctieklachten in de hartstreek of onderbuik. Veel mensen zijn tegenwoordig zo verkrampd dat zelfs het (ook geestelijk) ontladen in een orgasme niet eens meer lukt.

Het bewust op het eudaimonisch beginsel kunnen inlassen in de leefcultuur van een variant op de “orgie” duidt niet op onbeschaafdheid of primitivisme, maar op een hoog ontwikkeld, zeer zelfstandig en collectief bevrijd bewustzijn. Iets waar latere romantici als Lord Byron en Friedrich Nietzsche zoveel heimwee naar hadden dat ze er depressief en bijkans gek van werden. Mannen die in de woorden van Bataille, op het gepaste moment, durven te denken als een “hoer die haar rok optilt”. Ik denk dat de toekomst daar op dit moment meer baat bij heeft dan mannen die denken als een statenbijbel en hun hoofd zo diep mogelijk in de achterste van Big Brother proberen te wrikken, maar laat ik niet afdwalen in dit soort Robert Longachtige clichés. Samengevat dient *het ongeremde, het wilde, de chaos*, niet te worden onderdrukt, weggemoffeld of allopathisch gesteriliseerd met orde en beheerssystemen, maar te worden geaccepteerd en geïntegreerd in het leven volgens het eudaimonisch beginsel om te voorkomen dat chaoskrachten hun dynamische Dionysische power verliezen en hun onmisbare rol in de ontwikkeling van ons bewustzijn en muteren tot iets vijandigs en destructiefs. Dit snappen is het allerdiepste kabbalistische geheim begrijpen; het geheim van het uiteindelijke huwelijk tussen het scheppende aspect van God, Adonay-JHWH met Lilith. Het is overigens iets dat binnen de tantra helemaal geen geheim is maar volledig geïntegreerd in de filosofie en praxis ervan. Ook een moderne filosofische stroming als de chaostheorie leert dat chaoskrachten onmisbaar zijn voor werkelijke vooruitgang en ontwikkeling en als transformatoren in plaats van obstakels moeten worden gezien. De essentie van de scheppingsgolf is namelijk het panta rhei (alles stroomt) van Herakleitos; de *spanda* van de tantristen. Involutionair heeft elk denkbaar proces waarbij een idee manifest wil worden een geboorte, leven en stervensfase, waarna een meer edele geboorte plaats vindt ect.. Dit proces verstikken maakt dat het idee ontzield wordt omdat er niet alleen een metafysisch technische doorstroom is (spanda)

maar ook een doorstroom van geest. De tantristen noemen dit de *Adem van Brahma* en de kabbalisten spreken van *ehyeh asher ehyeh* (lett. ik zal zijn opdat ik zal zijn). Bij Pythagoras zien we de eenheid (mone / Kronos) die zich deelt (proödos / Zeus) in veelheid, aard d.w.z. bewust wordt (Rhea) en weer terugkeert (epistrophe / Athena) naar de eenheid (mone / Kronos) waarna de cyclus ververst opnieuw begint. Het christendom en jodendom met hun onlosmakelijk verbinding van seksualiteit, het aardse en vrouwelijke met zondigheid en verderf is een enorm obstakel om een van de laatste grote collectieve bewustzijnsblokkades op te ruimen.

Satanische vooruitgang

Zekerheid en eudaimonia waren in de archaische Griekse stadsstaat vrijwel identiek aan elkaar. Zekerheid werd geheel in tegenstelling tot onze, inmiddels volledig door het 'Project for a New American Century' en andere WNO-instituten verkrachtte zekerheid, niet geïdentificeerd met het *zielloze steriele ding* dat voor inhoudsloze verplichte veiligheid moet zorgen maar met het *vitale bezielde proces* in dienst van een gezamenlijk actief in balans houden van een gelukkige toestand: de eudaimonia. En om de cirkel nu maar rond te maken; aangezien geluk c.q. de eudaimonia met geen mogelijkheid kan gedijen in een realiteit (met een inherent collectief bewustzijn) die alleen congrueert met de eerste en derde oorzaak van Aristoteles zullen we de knoop nu toch echt een keer moeten doorhakken voor het te laat is. De wetenschap, dat wil zeggen de *moderne wetenschap*, een wanstaltig hybrideproduct van commerciële, politieke, institutionele, administratieve, bureaucratische en universitaire belangen zal de eudaimonische mens weer de maat van alle dingen moeten maken. En daarbij moet de wetenschap rationaliteit niet fundamentalistisch vastpinnen op onderzoeksmethodes die hun intrinsieke ontoereikendheid vertonen waar het complexere situaties betreft die bijvoorbeeld de dubbel blind test overstijgen, maar rationaliteit primair legitimeren met wat het meest plausibel is. De religie en spiritualiteit moeten leren dat tussen arbitrair goed en kwaad een heel natuurlijk spectrum aan kleur bestaat en dat je spiritualiteit ook kunt beleven in een respect voor de diversiteit en verscheidenheid in de schepping met beide voeten op de aarde in de schepping zelf en dat het verstand daarvoor niet hoeft te worden ingeleverd. En als dat lukt in beide kampen, het wetenschappelijke en religieuze, dan kan de "*Iemand der iemanden*" weer verrijzen als een feniks uit de as van Nietzsches' credo 'God is dood' en loopt de toekomst met een sisser af en kleurt de lucht van grijs naar smetteloos chemtrailvrij blauw. Het werk van pioniers als Masaru Emoto, Walter Kilner en de Kirlianfotografie heeft bewezen dat tussen spiritualiteit en wetenschap geen kloof hoeft te bestaan en dat het geraamte van de brug al gebouwd is, maar nog aan het collectief bewuste onttrokken alsof de kunstenaar Christo het met een zeil heeft ingepakt. De brug is echter belangrijker dan de twee gebieden die ze verbindt, de eerste en de derde met de tweede en vierde oorzaak. Neem alleen Masaru Emoto die de pre-materiële realiteit van het engelachtige vormende en demonische vernietigende fotografisch zichtbaar maakt en daarmee de noodzaak wakker schudt dat we destructieve mensvijandige krachten altijd vrij spel zullen blijven geven en

omgekeerd de positieve krachten onderbenutten als we hier geen ethische, architectonische, ecologische, sociaalmaatschappelijke en vele andere consequenties aan verbinden. Consequenties die de fragiliteit en subtiliteit van het leven beschermen tegen de, uit de breuk tussen oorzaak 1 & 3 en 2 & 4 ontstane oppermacht van het *zielloze efficiënte materiele ding* dat nu de top van de bestuurlijke piramide lijkt in te nemen volgens de hightechformule van Orwell. Hightech wat de laatste vrucht is van een minachting voor de natuur, die ontstond met de Aristoteles gepostuleerde en door de Abrahemitische religies van empowerment voorziene transcendent

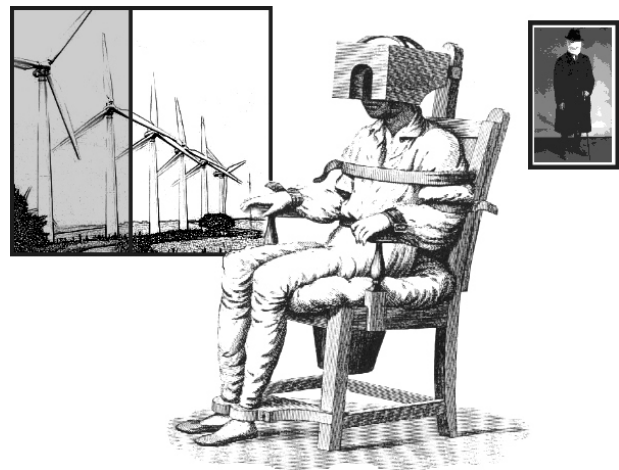
yang-God. Wijlen occultiste Ula von Bernus heeft in mijn optiek de meest intelligente en ladingdekkende definitie van Satan gegeven als zijnde de *God van de Techniek*. De techne (τεχνη) waar ons woord 'technologie' van is afgeleid is het beheersen in het algemeen van de derde oorzaak van Aristoteles. Aldus is Satan te definiëren de God van de Derde Oorzaak en als de *Tegenstander* van het involutionair bewustzijn, dat in synergie met evolutionair bewustzijn het hoogste octaaf van zelfreflectie en zelfbewustzijn mogelijk maakt. Aangezien deze twee kwaliteiten de bakermat zijn van ethiek, esthetiek en menselijke beschaving zal het kwartje nu wel vallen waarom het daar zo slecht mee gaat. Indien we God veranderen in een halve ontzielde God door deze kaalgestript van de vrouwelijke component alleen nog transcendent te denken, maken we deze halve God daarmee langzaam doch gestadig identiek aan Satan. Met het amputeren van het vrouwelijk Goddelijke amputeren we immers vrouwelijke [25] eigenschappen als introspectie en zelfreflectie en daarmee het hoger bewustzijn, de menselijkheid zelf, uit ons wezen. Menselijke intelligentie heeft dan alleen nog aansluiting bij de *arbitraire realiteit* en de *involutionaire realiteit* raakt onbereikbaar. Behalve dan via moeizame omwegen door onnodige mystificaties binnen de occulte en mystieke niches van de samenleving, de wat hogere vrijmetselarijehelons of randgebieden van de psychologie, zoals het terrein waarop C.G. Jung zich nogal stuntelig bewoog. Omdat de evolutionaire realiteit binnen een collectieve blindheid tot enige realiteit wordt verheven, en de *volledige realiteit* van een doorlopende kruisbestuiving tussen involutionaire en evolutionaire invloed, zoals samengevat in de vier oorzaken van Aristoteles, uit het bewustzijn wordt gestoten, is de moderne mens ervan overtuigd dat alleen met technologie de problemen in de wereld zijn op te lossen. Deze zelfhersenspoeling hanteert een buitensporige, haast hysterische emancipatiecampagne voor technische "innovaties" die we in z'n algemeenheid kennen als 'voortgang'. De juiste definitie zou, de definitie van Von Bernus aanhoudend, moeten zijn '*satanisering van de mensheid*' en niet voortgang. Wat voortgang met ongekeerde snelheid waren de techniek en technologie gelieerde

corporatocratie projecten en *niet* de mens en *niet* de menselijkheid en *niet* het menselijk geluk, de menselijke vrijheid, beschaving of Moeder Aarde. In tegendeel; Aarde, beschaving en het menselijke in de mens [26] bevinden zich op de rand van het faillissement. Het verwarrende is dat paradoxaal (het archetype) Satan an sich niet slecht is. Het is de theonische oerbron die ons inspireerde de eerste vuurstenen werktuigen te maken en laten we eerlijk zijn; bij kiespijn worden we liever door een tandarts behandeld met al zijn gespecialiseerde tandheelkundige technologie, dan door een hoefsmid die even tussendoor dat zaakje wel fikst. Satan is aldus een transpersoonlijke theonische kracht en vanuit een ethisch niveau volstrekt neutraal, even noodzakelijk in het geheel van de schepping als God in de rol van scheppende en bezielende demiurg. De obsessie erdoor echter, het Satanisme, vooruitgang, modernisering, scientism, welke term we er ook aan willen geven, is sec kwaadaardig en mensvijandig en dient ontstegen te worden omdat hier sprake is van obsessie en collectieve persoonlijkheidsstoornis. *En hierin ligt het enorme verschil tussen technopsychotische en menselijke vooruitgang.* Een menselijke vooruitgang die wordt geblokkeerd door een beslagen pragmatisch denkraam dat alleen het eindstadium der dingen erkent, hierbij de involutionaire factor zonder opgave van reden ontkennend. Pragmatisme blijft de empowerment van het moderne denken, dat de mystieke correlatief dialectische “wiskunde” van de natuurlijke balans tussen oorzaak 1+3 en 2+4 van Aristoteles structureel verstoort en daarmee de synergie tussen macro en microkosmos vervangt door ‘the American way of life’. [27] Hiermee ontkoppelt het pragmatisme de ‘ik’ van de mens duurzaam van zijn hoger zelf of Amakua, de interface tussen bewustzijn van bewustzijn en de interactie involutie-evolutie. Dit proces verkankert zich in elk samenlevingsfacet, zelfs in de meest goedbedoelde toekomstgerichte initiatieven en vrijwel altijd vind de uitzaaiing plaats via een veel te grote invloed van industrie en bedrijfsleven op de overheid met de glamourterm ‘innovatie’ als ziekmaker. Innovatie kan in 99% van de 100 gevallen begrepen worden als een blinde adaptatie aan de postmoderne technopsychose binnen een omlijsting van snuisterijtjes uit de cultural creative hoek. Een concreet en veel voorkomend voorbeeld hiervan vormen de talloze duurzaamheids-, energie-, en ecologieprojecten, waarbij met betrekking tot nieuwe leefomgevingen, klimaatbeheersing etc. een soortement vinexontwerpen worden gepresenteerd waarin de ecologie van de ziel in alle opzichten ontbreekt. Dit tegen bijvoorbeeld de achtergrond van een recent gehouden onderzoek waaruit bleek dat 50% van alle Nederlanders de werkomgeving (binnenshuis-, en buitenarchitectuur, planologie etc.) afschuwelijk vinden en dit als een chronisch negatieve invloed ervaren. Je zou het *sick architecture syndrom* kunnen noemen, een belangrijke verborgen en ten onrechte niet interessant gevonden rede achter het gegeven dat ieder normaal mens liever naar Rome of Praag op vakantie gaat dan naar Almere of Zoetermeer. Duurzaamheid, innovatie en ecologie zullen alleen slagen op menswaardig niveau als er ook met natuurlijke en dynamische, millennia lang beproefde esthetiek-, en harmoniewetten rekening wordt gehouden (gulden snede, maten van Fibonacci, feng shui, geopathologie (zie de onderzoeken van Nieper), de synergie tussen Dionysisch en Appolonisch, ruimte voor het wilde ongerepte i.p.v. groenvoorziening in Bauhaus-perkjes). De oude innovatie-, en duurzaamheidslijn doorzetten betekent de Aarde nog verder in een toendra van

onleefbare vinexellende veranderen – ook al is deze vinexellende vanuit een Darwinistisch survivalstandpunt “uitstekend voor het milieu”. Ze is de doodsteek voor *leefbaarheid* en dicht geenszins *de kloof tussen welvaart en welzijn of die tussen vooruitgang en beschaving*, het werkelijke probleem van Jan Modern, dat uit de combinatie van passief vastgeroest zitten in een vakgebonden gedachtenvormencluster en intellectuele schijterigheid maar nooit als *hoofdpunt* op de agenda van innovators en duurzaamheidgoeroes belandt omdat dit een confrontatie betekent met een collectief falen van de westerse mens, die practical joke van Descartes, die zich arrogant boven alles verheven voelt en daardoor zonder het zelf in de gaten te hebben gehad een halve mens is geworden met een half bewustzijn. De enige vorm van bewustzijn die het wanproduct van de a-creatieve innovatie en duurzaamheid kan produceren binnen een pragmatisch techno-idee over het begrip ‘ecologie’.

het gevecht tegen het ‘ding’, het dode hart van de Orwelliaanse staat

Het succesduo pragmatisme & ‘collectieve technopsychose’ draait zijn bolus in de vorm van *overcontrole*. De ideomotoractie van de politieke afspiegeling ervan, Orwellianisme, d.w.z. macht gevestigd met het ultieme eindresultaat van overcontrole, de *hightech*, is in essentie het strategisch vernietigen van alle *bezielde* sociale dynamiek en kleur in een samenleving om deze te vervangen door een of andere *controleerbare efficiency* die een

psychose van totale monotonie en monochromie predikt. De opinieleiders ervan hebben ofwel een minimaal lateraal bevattingsvermogen en een psychopate persoonlijkheidsstructuur zodat ze verstoken zijn van gevoel en/of zitten gevangen in de al door Julius Evola geformuleerde *extatische negativiteit* en carriëredoelen binnen de spelregels van deze extatische negativiteit. Het maakt niet uit wat voor woord we aan Orwellianisme willen geven; communisme, nazisme, freedom, Europa, de Patriot Act, Jan Peteriot Act, economische belangen, fundamentalisme, protestantisme, neoliberalisme, amerikanisme, innovatie, duurzaamheid, functionele architectuur enz.. Het gevecht tegen de Orwelliaanse macht is namelijk ten allen tijden een gevecht van de hogere menselijke kwaliteiten tegen een agressief fantasieloos opgedrongen kleurloosheid van het bestaan; een vorm van linkerhersenhelftterreur die we kennen als het begrip ‘uniformiteit’. De core business van de Orwelliaanse macht is het opdringen van *verveling*, een woord afgeleid van *veel*, dat op zijn beurt weer een synoniem is voor het *massale*. Massa en individu zijn elkaars tegenpolen; *het anonieme versus het persoonlijke*. En hieruit destillerend kunnen we de strijd

tegen het Orwelliaanse nog veel kernachtiger samenvatten, namelijk als de verdediging van bruisend menselijk leven tegen het (dode, kille, steriele) ‘ding’. Het kale zielloze, laf anoniem blijvende ‘ding’ dat in elk facet van de samenleving probeert te penetreren en weer reusachtig wil worden. Zo reusachtig en zo anti-eudaimonistisch dat ons sofinummer nu al heel wat jaren veel belangrijker is geworden dan wij zelf. Een logisch gevolg van de hegemonie van de eerste en derde oorzaak van Aristoteles, want zonder *universelen* is zelfs de diversiteit in de materie alleen nog maar uit te drukken in de kwantiteiten van duffe elektronverhoudingen en nooit in kwaliteit of iets poëtisch. En hiermee is om met Salman Rushdi te spreken de overwinning van de *gecijferden* op de *geletterden* compleet. Een overwinning die niemand kan vieren, want om te kunnen feesten heb je toch echt gevoel nodig, ‘soul’ in plaats van overcontrole. En dit is de grote, hoopgevende, superieure ironie van de laatste update van de menselijke evolutie...

Noten

- 1 De gebruikte pantyhandel is een bizar modernistisch exces, dat underground tiert sinds de Japanse overheid in 2004 de antiëkwet inzette om de verkoop via automaten te blokkeren. In Nederland rukken na de tekeninvasie uit Oost Europa hooiwagens uit Zuid Europa op met een pootspanwijdte van 18 cm. Ook heftig!
- 2 Het ‘hart’ duidt men tegenwoordig doorgaans aan met ‘rechterhersenheft’.
- 3 De term panexperientialisme is na de dood van Whitehead bedacht door Prof. Dr. David Ray Griffin, die de meeste van ons kennen vanwege zijn boek ‘11 September, een onderzoek naar de feiten’ waarin hij met een zee aan zorgvuldig samengesteld bewijs de officiële versie van de septemberaanval ontnuchtert.
- 4 Esoterisch werkt het zo dat hoe langer een gedachtevorm volhardt in zichzelf, hoe meer deze vanuit een ‘Waterhypostase’ de Aardehypostase binnentreedt; kortom materialiseert en bewust wordt. Genus wil zeggen categorie; bijvoorbeeld mens, vogel, kip, steen, diamant etc.. De term genus is veelomvattender dan soort, geslacht of ras en tegelijk meer flexibel. Ideomotoractie is de neiging of wil van een idee om concrete en materiële werkelijkheid te worden.
- 5 Bij een volwassen mens kan het zelfs om 15 kilo nuttige onmisbare bacteriën gaan, die hoofdzakelijk de spijsvertering uitvoeren.
- 6 ‘tijdloze’ en ‘tijdelijke’ moet hier respectievelijk genuanceerd worden uitgelegd als respectievelijk ‘vooral epistrofisch’ en ‘vooral proödisch’. De epistrophe is de oerkracht in het universum die veelheid terugneigt naar eenheid. De proödos is de oerkracht die eenheid opdeelt in veelheid en de motor achter het individuatie-, en (fysieke) survivalproces.
- 7 Het idee van een super-natuurintelligentie die over de homeostase van de Aarde waakt vinden we ook in de Gaia-theorie. Het co-dimensionaal pansynthetisch akasha-veld is feitelijk het tachyonveld. Het tachyonveld als co-dimensie van het trilling-, en entiteitenuniversum heeft als interface de epistrophe, ofwel de kracht die alles tot eenheid c.q. pansynthese wil brengen. Natuurlijke tijd wil zeggen de steeds afwisselende psychosferische momenten en “seizoenen” zoals die worden bepaald door astrologische cycli van planeten en gevoelige punten als Zwarte Maan etc.. Per cultuur bracht men natuurlijke tijd middels een eigen stelsel in kaart.
- 8 De Grieken noemden dit veld de Maansfeer of Sublunaire sfeer, met Hekate als godin (intelligentie) in de rol van bemiddelaar tussen geest en stof. Binnen de qabbalah heet dit veld Yetzirah (vormende wereld); binnen het sufisme noemt men deze hypostase ‘Mithal’.
- 9 Deze absolute intelligentie is de Prôtos Diakosmos en werd bij de Grieken aan Kronos (=Shiva) toegeschreven als de essentie van zijn macht.
- 10 Op Emoto wordt vanuit het confectiewetenschappelijke kamp veel kritiek afgevuurd. Iets dat steeds weer terugkeert is daarbij het ontbreken van dubbel blind testen. Een mijns inziens belachelijk argument omdat de Maankoers alleen al voor enorme fluctuaties zorgt in zowel het wereldorgonveld als in water zelf, waardoor dubbel blind testen, net als bij astrologische hypothesen helemaal niet mogelijk is bij Emoto vanwege het panta rhei-beginsel. Wanneer de Maan bijvoorbeeld hoeken met Mars, Pluto, Juno of Uranus maakt kan dit veel chaotische

- energie geven die ruis kan geven bij bijvoorbeeld een poging een harmonische situatie in een kristal te vangen. Dit panta rhei beginsel dat veel gemeen heeft met de wel wetenschappelijk erkende golf-deeltje-problematiek uit de kwantumfysica, toont aan dat de methode van de dubbel blind test geen orthodoxe religie dient te worden. Emoto's inzet voor waterveredelingstechnieken in het kielzog van Schauburger en Grander maken verder dat hij bedreigend is voor producenten van kunstmest en waspoeder.
- 11 Wat Aristoteles zelf 'logica' noemde was dialectiek. De later ontstane term 'Aristotelianse logica' zou Aristoteles zelf 'analyse' hebben genoemd.
  - 12 Dit ook in de mystiek gangbare uitgangspunt voor de schepping heb ik in *Nulpunt Revolutie* hypothetisch overruled met het model van de Luriaanse torus, die een zelfregenererend cybernetisch beginsel fuseert met de scheppingsgolf.
  - 13 Zie ook *Nulpunt Psychologie* pag.112-144 en Deel III '*De Patrix en de spirituele hongersnood*'. De linkerhersen helft = Boaz, het sinistere.
  - 14 Alles over de splitsing van God en de verbanning van het vrouwelijk aspect in *Nulpunt Psychologie*.
  - 15 Het wordt tegenwoordig zeer plausibel geacht dat Nietzsche de kern van zijn gedachtegoed direct aan Stirner ontleende
  - 16 Aristoteles gebruikt de term *aition* wat zowel oorzaak als aanleiding betekent. De vier oorzaken zijn vrijwel zeker geïnspireerd op de rotatie der vier Elementen. Oorzaak 1 = Aarde, oorzaak 2 = Lucht, oorzaak 3 = Water, en oorzaak 4 (Aarde/bewustzijn-scheppend) Vuur
  - 17 De gebruikte term *onverzadigde universeel* is hier geen ingeslopen vertaalfout van *uninstantiated universal*, maar een keuze van schrijver dezes en staat hier los van.
  - 18 In Rusland is men weer gestart met het vervolgen van beroepsastrologen, energetisch genezers, orthodoxe priesters die exorcismen uitvoeren en alle overige bedreigingen voor de farmaceutische industrie, Codex Alimentarius, DSM en het dom houden van de massa in het algemeen. Zie het boek van Igor Saveljev – '*Das Syndrom der chronischen Müdigkeit*' voor het waarom. Verkrijgbaar bij www.esoterischer-verlag.de
  - 19 Waarvan de Moeder aller Skepsisclubjes de Amerikaanse CSICOP er niet eens een geheim van maakt dat deze is verbonden aan de geheimen dienst, die weer in dienst staat van de industrieel-oligarchische mob. Althans William Lyne, die veel gedonder met hen (en de CIA) heeft gehad vertelt hoe directeur van CSICOP Philip Klass er nooit een geheim van maakt dat hij voor de CIA werkt. Zie het boek '*Occult Science Dictatorship – The Official State Science Religion and How to get Excommunicated*' – William Lyne 2002 – pag 92: *Klass never denied his CIA employment,//...*
  - 20 Het grootste deel organon sterft met het lichaam en "ver-DORd". Er zijn echter verslagen van taoïstische monniken die tijdens het sterven een enorme hoeveelheid organon of 'jing' weten mee te nemen en direct als de dood is ingetreden tot 30% minder wegen. Het hier gepostuleerde 'hemel-concept' is gebaseerd op een model van de realiteit dat stoelt op een gamma tussen ultra epistrofisch / pansynthetisch (Mone) en ultra-proödisch / individualiserend (Dyade) met een hele reeks gradaties daar tussenin. Zie ook *Nulpunt Psychologie* pag.160.
  - 21 Zie Julius Evola: *The Yoga of Power* over de onbegrepen weg van het Linker Pad. De vereenzelviging met Brahmah Shakti, de Aarde als Kracht wordt de weg van het Linker Pad, of de weg van de Linker Hand genoemd en wordt ten onrechte verward met zwarte magie.
  - 22 De term organon wordt ook gebruikt voor een verzameling van zes hoofdwerken van Aristoteles en is pas later door de Byzantijnen aan het werk toegekend.
  - 23 De Griekse seks was overigens niet immoreel en trok een scherpe grens. Betrapte pedofielen werden tussen twee pijnbomen gebonden en uiteengescheurd in plaats van beschermd door iemand die nu Paus is geworden en God op aarde vertegenwoordigd. Ook inzake natuurbescherming waren de Grieken soms onverbiddelijk. Zo stond ook de doodstraf op het doden van een dolfijn.
  - 24 Zie voor een zeer interessante vergelijking tussen de Grieken en Romeinen '*A History of Orgies*' van Burgo Partridge
  - 25 Het vrouwelijke Element Aarde staat binnen de esoterische tradities voor bewustzijn van bewustzijn. Het vrouwelijke Element Water voor bespiegeling en reflectie.
  - 26 Het menselijke in de mens is in de kabbalah de 'Neshamah' . Letterlijk 'menselijke ziel' t.o.v. de Nefesh, de aan de ego verwante dierlijke, dus niet cognitief bewuste ziel.
  - 27 Pragmatisme is de enige autochtone filosofie die Amerika ooit heeft ontwikkeld. Tussen pragmatisme en Amerikanisme bestaat een evidente overlapping.